

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΣΙ μοιραζομένης εὐθύμια ὁ ἀκατάβλητος ἀστυνομικός, σήκωσε τὸ νεκρὸ ἀπ' τὸ φέρετρό του, τὸν φορτίσθηκε στὸν ὄμο του καὶ ξαναβίωσε στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ δρόμ του φέρετρο. Ἄφησε ἐκεῖ τὸ πτώμα πάνω στὸ χιόνι, ἀνοξέ ἀρκετὰ τὸ σκεπάσμα τοῦ φερέτρου καὶ ταποθέτησε κατόπιν τὸν νεκρὸ μέσα σ' αὐτό.

Ἄν τὸ ἔμενε τώρα γὰρ νὰ ξαναβιδώσει τὸ σκεπάσμα, δοῦναι τὴν ὅποια ἐτελείωσε, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

— Ἔτοιμα! εἰτε δταν ἐσφίξει καὶ τὴν τελευταία βίδα.

Κι' ἐνῶ ἔτριβε μ' εὐχαρίστησι τὰ ξυλαιομένα ἀπ' τὸ χιόνι χέρια του, ἀκούσε ἀξάφνα φωνὴς ἀπ' τὸ μέρος τῆς ἐισόδου τοῦ νεκροταφείου.

— Ἐρχονται! ψιθύρισε ὁ Χόλμς.

Καὶ χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ, σπύρθηκε λίγο παράμερα, πρώτῳσε τίς ὡσ ἀπὸ ἓνα μαριονέτι μινιὰ καὶ σκεπάστηκε ὡς τὸ λαμὸ μὲ τὸ χιόνι.

— Ἐτεῖ δὲν θὰ μὲ ἀντιληφθῆ κανεῖς, εἰτε σιγά.

Τὰ δῆματα τῶν ἀνθρώπων ποῦχαν φτάσει, δλο καὶ πλησίαζαν.

— Ἐρχονται νὰ μ' ἐνταρσίουν... μπροστὰ!... Τὶ ἀταίσιον πράγμα!... μοιραζομένης ὁ Χόλμς. Μὰ ἐδῶ εἶμαι ἐν ἀσφαλείᾳ. Κι' ἔτσι θὰ παραστῶ ἀποτοποσώπως στὸν ἐνταρσίωμό μου. Τὶ μακαβρία ἱστορία, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!...

Πέντε ἀνθρώποι πλησίαζαν ἀγωνιζόμενοι νὰ σταθοῦν ὀρθοί, μέσα στὴ δυνατὴ χιονοθύελλα.

Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς κρατοῦσε ἓνα φανάρι καὶ διὰ ἄλλοι σκαπάντες καὶ φτυάρια. Ὁταν πλησίασαν, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνεγνώρισε τὸν Οἰμβολδ. Μαζὺ του ἦσαν ἓνας ἄγνωστος ξυρκαμένος, ὁ πατῆς τοῦ Στροϊκαρῆδ ἀσφαλῶς, ἓνας ἄλλος ἀνθρώπος μὲ γκριζὰ μαλλιά, διπλωμένους σ' ἓνα χοντρὸ πανωφόρι, ὁ σκευοφύλακας τοῦ ναοῦ, ὁ Πάϊορκεν; καὶ ἓνας ἡπυρέτης.

— Κάμειτε γρήγορα, τοὺς εἶπε ὁ Οἰμβολδ. Φέραμε ἓνα νεκρὸ ἀπ' τὸ Λονδίνο καὶ πρέπει νὰ ταρῆ ἀμέσως. Εἶνε φίλος μου καὶ θέλω νὰ ἐπισκελτώμαι τὸν τάφο του σιγὰ. Ἔτσι δὲν εἶνε, πατῆ μου;

— Ναί, τέκνον μου, ἀπάντησε ὁ πατῆς.

— Ἐκαλῶς κακοῦργος καὶ ὁ πατῆς αὐτοῦ, σιέμησε ὁ Χόλμς. Ἄκουε ἐκεῖ! Ἔνας λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, μέλος συμμορίας κηδῆλοποιῶν! Σὲ τί ἐποχὴ ζοῖμε. Θεὸ μου!...

— Κατεβάστε τὸ νεκρὸ στὴν τελευταία του κατοικία, εἶπε ὁ πατῆς. Ἄς κοιμηθῆ ὁ εὐλογημένος τὸν αἰῶνα ἔτη...

— Κονάγια! μοιραζομένης ὁ Χόλμς.

Ὁ ἀμαξῆς καὶ ὁ ἡπυρέτης κατέβασαν γρήγορα-γρήγορα τὸ φέρετρο στὸν τάφο καὶ ἄρχισαν νὰ φέρνουν μὲ τὰ φτυάρια τῆς σωροῦς χιμῶτος ἀπὸ πάνω. Ἔτσι ὁ τάφος σκεπάστηκε μὲ χιμῶ, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Ὁταν ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἐτελείωσε, ὁ πατῆς ἄρχισε νὰ σιγοψέλλῃ διάφορες εὐχὲς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου. Κι' ἔταν πρὶν ἐτελείσει καὶ ἡ διατίπωση αὐτῆς ἡ μάλλον ἡ ζωιοδία αὐτῆς, ἀ παριστάμενοι ψιθύρισαν μ' ἓνα στόμα:

— Ἀμῆν! τὸν ἡ μνήμη... Ἀμῆν!...

Ὅσοι οἱ ἄλλοι ἔργων κατόπιν καὶ ξεφανερώσαν μέσα στὴ χιονοθύελλα ποὺ ἐλυσσοῦσε γύρω καὶ ἔμεινε.

Πάνω ἀπ' τὸν τάφο ἔμειναν ὁ Οἰμβολδ καὶ ὁ πατῆς.

— Ἐχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω κάτι τρομερὸ, ἀιδεομῶτατε! ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Οἰμβολδ στὸν πατῆ, Ἐξῶ ὅτι εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάνης τὰ πάντα, δταν τὸ καλέσει ἡ περίστασις...

καὶ ὁ Ναπολέον εἶχανε ἐξαφανηθῆ καμῆλὸ σφηνῆ καὶ, κατὰ τοὺς βιολόγους, σ' αὐτὸ ἐν μέρος ὀφείλετο ἡ εὐκολία ποὺ εἶχαν νὰ κοιμῶνται εὐκόλοτα. Ἔνας ἄλλος πολιτικός ποὺ κατορθῶνε νὰ κοιμῶται μ' εὐκολία, εἶνε ὁ Λόυδ Τζῶρτζ, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ καθῆται ὅποια-ποτε ὦρα σὲ μιὰ πολυθρόνα ἢ καὶ σὲ μιὰ καρέκλα, νὰ κλεισθῇ τὰ μάτια του καὶ νὰ κοιμηθῆ ἀμέσως.

Καὶ τώρα θέλετε, δσοι πάσχετε ἀπὸ ἀνιμίες, νὰ μοιρηθῆ νὰ κοιμάσθε εὐκόλο; Διαβάστε τὶς συνάλογες τῶν νεοελλήνων ποιητῶν!...

— Μὴλα καθαρά, Οἰμβολδ... Τὶ ζητᾶς ἀπὸ μένα; Μὲ τρομάζεις μ' αὐτὰ τὰ λόγια... ἀπάντησε ὁ πατῆς.

— Φοβάμαι λοιπὸν ὅτι θὰ μὰς προδοῦσιν! Εἶδα καὶ ἔπαθα ὥσπου νὰ τὰ καταφέρω νὰ παραστῶ στὸν πάγο μου τῆς Ἐδῆ, τῆ γυναῖκα αὐτῆς ποὺ θὰ μὰς καταστρέψῃ!

— Τὴν Ἐδῆ Μπαρὼς;... Τὰ πράγματα εἶνε σοβαρά, λοιπὸν! Πρὶν λοιπὸν γλυτώσουμε ἀπὸ ἓνα κίνδυνον, θάβοντες ζωντανὸν αὐτὸν τὸν καταρομένο τὸ Χόλμς...

—...Πέσαμε σ' ἓνα ἄλλο κίνδυνον—τὸν διέκοψε ὁ Οἰμβολδ—σ' ἓνα κίνδυνον τρομερότερο, νὰ μὰς προδοῖσῃ ἰθακὴ ἓνας ἀπὸ τοὺς δικούς μας!... Ναί, ναί... Ἐγὼ ἀποδείξεις γι' αὐτὰ ποὺ σοὺ λέω... Ἡ Ἐδῆ θέλει νὰ μὰς παραδώσῃ στὴν Ἀστυνομία... Ἄν εἶπε ἀκόμα τίποτα, μὰ δταν αὐτὸ ἐπιστρέφει σὸ Λονδίνο...

— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω εἶνε γιατί θέλει νὰ μὰς προδώσῃ... Μήπως δὲν κάναμε πάντοτε ἐνταρσίω μαρσαὰ μαζί της;

— Ἡ Ἐδῆ ἔχει τώρα ἓνα κακοῦργιον θαυμαστῆ, ἓνα ὑπέλληλον τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας... Κι' αὐτὴ θὰ τοὺ δώσῃ τὰ μέσα νὰ καταγγεῖλῃ τοὺς κηδῆλοποιούς... Καὶ ξέρεις γιατί θὰ τὸ κάνει αὐτὸ ἡ Ἐδῆ; Γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο της νὰ προσεθῆ μιὰ ὦρα ἀρκετῆρα στὴν Τραπεζα!... Φὰ τὸ ξέρης δέβηλα, ἀιδεομῶτατε, ὅτι ἡ δευθῆναις τῆς Τραπεζῆς ὑποσχέθηκε μεγάλη ἀμοιβὴ σὲ κείνον ποὺ θὰ μὰς ἀνεκάλυπτε... Ἐ! λοιπὸν! ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ προίκα ποὺ θὰ δώσῃ ἡ Ἐδῆ τοῦ καλοῦ της.

— Ἄ! τὴν καταρομένην τὴ μάγισσα! φώναξε ὁ πατῆς, ἀφορίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του. Καὶ τί πρέπει νὰ κάνομε τώρα;

— Καὶ θέλεις φῶτιμα; ψιθύρισε ὁ καταρῶνος κόμης πούθαλε νὰ ξεφορτωθῆ τὴν γῆν του. Νομῆσαι πὸς δὲν τὸ ξέρω ὅτι ἔχεις ἓνα δηλητηρῶ ἀποτελεσματικώτατο;...

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια! ἀποκρίθηκε ὁ ἀιδεομῶτατος. Μὲ τὴ τὸ προσέχω γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἂν μὰς ἀνεκαλύθῃν καμῆλα φορὰ καὶ δῶ ὅτι κινδυνεύω νὰ συλληφθῶ...

— Βρήκα τὸ μέσον νὰ χρησιμοποιήσῃ καλύτερα τὸ δηλητηριῶ σου. Νὰ τὸ δώσῃς τῆς Ἐδῆ!... Ἄλλὰ εἶνε, πράγματα, τόσο δροστικὰ;

— Φτάνουν μερικὲς σταγόνας τοῦ σ' ἓνα ποτήρι νερῶ ἢ κρασί—καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται κροανοβῶδως.

— Πρέπει, λοιπὸν, ἀιδεομῶτατε, νὰ δώσῃς τὸ δηλητηριῶ τῆς Ἐδῆ. Ἄν μποροῖμε, δὲν πρέπει νὰ ἀμῆσουμε νὰ μὰς χαλάσῃ μιὰ γυναῖκα ἐπὶ τῆ δουλειά... Ἡ ζωὴ ἔτων μας κινδυνεύει. Βάλτο λοιπὸν καλὰ στὸ μισθὸ σου, πατῆ μου!... Ἐλα μαζί μου στὸν πάγο. Στὸ τραπέζι, ἐνῶ θὰ τρώμε, θὰ προσταθῶ νὰ τραβῆσω τὴν προσοχὴ τῆς Ἐδῆ ἄλλου. Στὸ μεταξὺ εὐθὺ θὰ χύσῃς τὸ φαρμάκι στὸ ποτήρι της... Πρέπει νὰ τὴν στεῖλωμε ἀπὸψε νὰ δεθῆ κείνον ποὺ κοιμᾶται τὸν ἔτη τὸν ἀξύντητο—τὸ Χόλμς δηλαδή!...

— Δὲν θέλω νὰ γίνω δολοφόνος! φώναξε ἀξάφνα ὁ πατῆς.

— Βλάνα!... τοῦ ἀποκρίθηκε, ὀργισμένος, ὁ Οἰμβολδ. Προτιμᾶς νὰ σοὺ περᾶσιν τὸ σχολὴ ἀπὸ τὸ λαμὸ;... Ἐξέρις ποῖδ εἶνε τὸ ἐπιβλεπᾶς; Ἐσκότωσε, ἂν δὲν θέλεις νὰ σὲ σκοτώσουν...

— Ἀφοῦ πρέπει, θὰ τὸ κάνω! ψιθύρισε ὁ πατῆς, ἀνίκανος νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι στὸν κῆρυτα... Ὁπόσο, Οἰμβολδ, πρέπει νὰ σοὺ πὸ κάτι, σὴν παλῆρὸ φίλου ποὺ εἴμαστε, ἄμὲ μικρὰ παιδιά: Θὰ δώσῃς μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεὸ γὰ ἄντες τὶς πράξεις!—Αὐτὸ μὲν εἶνε ἀδιάρθρω, πατῆ μου! ἀποκρίθηκε ὁ Οἰμβολδ γελώντας. Τὶ τὰ θέλεις; Ὁταν παίρνει κανεῖς τὸ δόρυθρο, πρέπει νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι πὸς θὰ περτατῆ μὲς στὶς λάσπες... Εἰδεσθῆ, ὑπέσχετο κίνδυνος νὰ βουλιάξῃ!...

Κατόπιν οἱ δύο κακοῦργοι ἐξαφανίστηκαν μὲς στὸ σκεπάδ. Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ πικρὸ καὶ ἀδιόκοτο...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς σπρώχθηκε ἀπὸ κάτω ἀπότομα καὶ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάλωλο καὶ τὰ μάτια του πετούσαν σπῆδες.

— Καὶ πόρα, ἀγαπητῆ μου Ἐδῆ, ψιθύρισε, ἡ ζωὴ σου εἶνε στὰ χέρια μου! Ὁ ἀνθρώπος, χάριν τοῦ ὁποῖου ἔγινες ἐγκληματίας, θὰ σὲ γελᾶσῃ καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὲ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸν κόσμο... Ἄν δὲν τρέξω νὰ ματαώσω τὰ σχέδιά σου, σὲ μισὴ ὦρα εἶσαι χαμένη. Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πράγμα, θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γὰ νὰ παρενθῶ σ' αὐτὸ τὸ δέιγνο, ποὺ θίμει τὰ δέιγνα, στὰ ὁποῖα ὁ Βοργίος προσέφερε στοὺς καλεσμένους τὸν φαρμάκι, μέσα σὲ ἀσημένιες κούπες... (Ἀκολουθεῖ)

